

kortverhaal over toegankelijke gezondheidszorg in Roeselare

Als de pijn acuut is

Ai! Een pijnlijke steek in mijn buik, de zoveelste vandaag. Ik moet zo snel mogelijk naar de spoed. Als ik Nathalie mag geloven zijn de artsen daar vriendelijk en word je de dag zelf geholpen.

De weg naar de gezondheidszorg

Ai! Weer een steek. Ik moet me haasten voor ik de bus mis. Eenmaal aangekomen aan de halte feliciteer ik mezelf dat ik zelfstandig tot hier ben geraakt. God zij dank dat ze me in het buurthuis Google Maps hebben uitgelegd. Oef, daar heb je de bus. Nu nog betalen. De buschauffeur zegt me dat ik een SMS kan sturen. Dit is wel duurder dan via de app. Ik heb geen internet op mijn GSM en bovendien geen flauw benul hoe ik zo een app moet installeren. Dan maar een SMS. Hupla, alweer 2,65 euro minder beltegoed en ik moet nog bellen naar de mutualiteit om een afspraak te maken. Maar goed, ik zit EIN-DE-LIJK op de bus. Mijn lichaam ontspant. Deel één van mijn plan is gelukt. Nu nog aan de juiste halte uitstappen en we zijn er.

Help, ik begrijp het niet

Eenmaal aangekomen meld ik me aan. De verpleegster zegt me dat ik mag plaatsnemen in de wachtzaal. De arts komt er zo dadelijk aan. Na een hele tijd wachten arriveert de arts. Ze excuseert zich en zegt dat het druk is. Ik begrijp het, er waren veel spoedgevallen. Maar waar moest ik anders heen. De laatste keer dat ik een afspraak maakte bij mijn huisarts kon ik ten vroegste de dag nadien langsgaan volgens het online reservatiesysteem. Nog zoiets wat ze me in het buurthuis hebben geleerd. Online een afspraak maken. Handig zo een systeem. Als je met een smartphone kan werken... en eigenlijk had ik vandaag een doktersbriefje nodig.

De dokter vraagt vriendelijk waar ik pijn heb. Ik vertel haar over de steken in mijn buik en probeer haar duidelijk te maken dat ik echt pijn heb.

Misschien waren die laatste drie kreunen wat overdreven maar ik wil serieus genomen worden, ondanks de taalbarrière. Na enkele onderzoeken blijkt dat er niets ernstig aan de hand is. Ik krijg een voorschrift mee en de arts legt uit wat ik hiermee kan doen. Ze geeft mee dat ik in het vervolg ook terecht kan bij mijn huisarts en de huisartsenwachtpost. Ik verbleek. Shit, ik heb haar tijd verdaan. Ik schaam me. En wat is een huisartsenwachtpost vraag ik me af. Ik durf het niet vragen. Was Nathalie nu maar hier. Wat wil ik nu graag verdwijnen. Gewoon naar huis. De arts ziet dat ik het niet begrijp en legt me uit dat je daar terecht kan tijdens het weekend en op feestdagen.

Angst voor de factuur

Jaja, denk ik, dan moet ik eerst naar de huisartsenwachtpost om dan doorverwezen te worden naar de specialist. Dat is vooral twee keer betalen. Ik heb nu al schrik voor de factuur die in mijn brievenbus zal vallen. En voor welke klachten kan ik dan bij de huisarts terecht en voor welke bij de spoed, vraag ik mezelf af?

“Kaya, ben je nog mee?” vraagt de arts vriendelijk. Ik schiet rood aan. Gegeneerd kijk ik haar aan. Zou ze doorhebben dat ik er eigenlijk niets van begrijp?

Drempels en rechten in de gezondheidszorg

Tijdens de busrit terug naar huis flitsen er verschillende gedachten en gevoelens door me heen. Het zou toch makkelijk zijn mocht ik op voorhand weten hoeveel de consultatie in de spoed en de bijkomende medicatie gaat kosten, of het nu goedkoper is om rechtstreeks naar de specialist te gaan in plaats van eerst je huisarts te passeren. Dat het duidelijk is wanneer ik naar het spoed, de huisarts of de huisartsenwachtpost kan. Dat er bij het maken van een app of online reservatiesystemen feedback wordt gevraagd aan alle gebruikersgroepen. Dat er gratis uitleg wordt voorzien voor het gebruik hiervan maar dat je ook steeds kan bellen of langsgaan.

